



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobkyně: **M. B. N.**, nar. X, st. příslušnost X, ev. č. ..., t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/0AM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. února 2016, č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný shledal její žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) uvedeného zákona zastavil.

Namítala, že správní orgán porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále § 10a písm. e), § 11a odst. 1, § 14a a § 25 zákona o azylu.

Žalobkyně byla názoru, že žalovaný porušil ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, neboť žalobkyně uvedla nové skutečnosti, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně ve svém podání ze dne 7. 8. 2014 žádala správní orgán o provedení pohovoru za účelem objasnění nových skutečností, které nemohla bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení. Správní orgán žádost žalobkyně o provedení pohovoru v řízení nezohlednil a řízení zastavil. Žalobkyně však od počátku uváděla nové skutečnosti a to konkrétně skutečnost, že její sestra a matka byly v roce 2013 v Kamerunu zavražděny a dále skutečnost, že osoba, která jí zajistila cestu do Evropy, jí vyhrožuje a požaduje po ní splácení dlužné částky. Ani jednu z těchto skutečností nemohla žalobkyně v předchozím řízení v roce 2006 z objektivních důvodů uvést, neboť k němu došlo a až po jeho ukončení. Žalovaný však ve správním řízení tyto skutečnosti nijak nezohlednil a neprovedl s žalobkyní pohovor, v němž by byla tato její tvrzení dostatečným způsobem objasněna.

K názoru žalovaného, že skutečnosti týkající se vyhrožování ze strany převaděčů mohla žalobkyně uvést již během předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že v prosinci roku 2006 musela opustit pobytové středisko v Zastávce u Brna a byla nucena k prostituci, a vzhledem k tomu, že odmítla, tlak na ní se stále stupňoval. V té době však již bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno rozhodnutím ze dne 16. 1. 2007 a žalobkyně tak již neměla možnost správnímu orgánu tyto skutečnosti sdělit.

Dále žalobkyně uvedla, že její tvrzení, že v roce 2013 byly zavražděny její matka a dvě sestry, označil žalovaný za nevěrohodné a dále se jím nezabýval. Její objasnění rozporů s výpovědí v předcházejícím řízení žalovaný nepřijal, nicméně pohovor, v němž by žalobkyně mohla rozpory blíže objasnit, neprovedl. Tímto postupem porušil žalovaný dle žalobkyně ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny skutečnosti potřebné pro vydání rozhodnutí. Dále porušil ust. § 3 uvedeného právního předpisu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Postup žalovaného byl dle jejího názoru rovněž v rozporu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011 – 96.

Žalobkyně zdůraznila, že ve své opakované žádosti ze dne 3. 7. 2014 uvedla nové skutečnosti, které nemohla bez zavinění uplatnit ve své předchozí žádosti, neboť nastaly až po ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Sestry a matka byly zavražděny až v roce 2013 a vyhrožování ze strany osob, které jí zařídily cestu do Evropy, se zintenzivnila až po odchodu žalobkyně z pobytového střediska Ministerstva vnitra, kdy byla nucena k prostituci a bylo jí vyhrožováno fyzickou likvidací. Žalobkyně tedy neměla možnost ani jednu z těchto skutečností správnímu orgánu objasnit, neboť nebyl proveden pohovor ve věci její žádosti. Žalovaný tak ke svým závěrům neměl dostatečné informace, vycházel prakticky pouze z formuláře žádosti o udělení mezinárodní ochrany, řádný pohovor se však k těmto nově uvedeným skutečnostem nekonal a žalobkyně neměla možnost uvést na pravou míru rozpory v první a druhé žádosti. Při vyplňování formuláře žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl prostor na objasnění nových skutečností. Žalobkyně byla dotazována, zda její důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako při minulé žádosti a pouze v omezeném rozsahu měla možnost uvést

důvody nastalé až po ukončení předchozího řízení. Žalobkyně rovněž ve vlastnoručně sepsaných důvodech podání žádosti o mezinárodní ochranu na závěr uvedla: „Dalším důvodem žádosti o azyl je to, že vím, že by mě zabili“. Žalovaný toto vyjádření žalobkyně při svém rozhodování nijak nezohlednil a nedal možnost, aby se k němu blíže vyjádřila a objasnila, čeho se obává. Žalobkyně se domnívá, že v jejím případě byl pohovor nezbytný k tomu, aby správní orgán spolehlivě zjistil stav věci.

Správní orgán, jak žalobkyně dále uvedla, dospěl k závěru, že skutečnosti týkající se vyhrožování ze strany převaděčů mohla uplatnit žalobkyně již v předchozím řízení a v případě zavraždění sester a matky žalobkyně v roce 2013 dospěl k závěru, že je toto tvrzení nevěrohodné, a to pouze na základě stručného formuláře žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by žalobkyni byla dána možnost se k těmto novým skutečnostem vyjádřit při pohovoru. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je tak dle názoru žalobkyně v rozporu s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 11a odst. 1 této právní úpravy, neboť nebyly dány důvody pro to, aby žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena jako nepřípustná.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný se měl její žádostí zabývat meritorně ve vztahu k doplňkové ochraně, a to z hlediska aktuálních informací o zemi původu. Sama totiž zaslala žalovanému množství informací týkajících se špatného postavení žen v Kamerunu, rizika obchodu s lidmi v Kamerunu, které se jí osobně týkají z důvodu, že se již před svým odchodem ze země původu stala opakovaně obětí sexuálního násilí a následně i obětí obchodu s lidmi a byla nucena k prostituci. Zároveň však měl žalovaný tyto zprávy zohlednit ve vztahu k riziku vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, pokud by žalobkyně jako osamocená žena bez zázemí a bez rodiny byla nucena se do této země po 10 letech vrátit. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval tím, zda žalobkyni v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu, přestože dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tuto povinnost má i v případě, kdy postupuje podle § 10a zákon o azylu a řízení zastaví. Žalobkyně přitom odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č.j. 4 Azs 16/2010 a rozsudku ze dne 17. 9. 2010, č.j. 2 Azs 14/2010. Žalovaný přitom v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování nepřihlížel ke zprávám, kterému žalobkyně zaslala jako důkazy ke své žádosti o provedení pohovoru ze dne 7. 8. 2014. Žalovaný nepřihlédl ani k psychologickým zprávám, které mu žalobkyně zaslala, přestože obě shodně potvrzují, že žalobkyně vykazuje známky dlouhodobého stresu, týrání, že prožila traumata, která měla za následek posttraumatický syndrom. Žalovaný pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že obě zprávy vycházejí z tvrzení žalobkyně, jež byla v minulé žádosti vyhodnocena jako nevěrohodná a tudíž tyto zprávy neobsahují žádné relevantní informace. Žalobkyně poukázala na to, že obě zprávy potvrzují minimálně to, že v minulosti prošla silnými traumaty, týráním, důsledkem čehož byl právě vznik posttraumatického syndromu.

Žalobkyně tak měla za to, že rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve správním spise a že si tento správní orgán neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Nevyšel tedy při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Správní orgán se zabýval všemi fakty, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla a v této souvislosti zjistil, že žalobkyně nesdělila takové skutečnosti, které by odporovaly použití ust. § 25 písm. i) ve vztahu k ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť uváděla shodné důvody jako v řízení předchozím. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi tvrzenými skutečnostmi (vraždy rodinných příslušníků, výhrůžky v souvislosti s dluhy) a rovněž se zabýval lékařskými zprávami týkajícími se psychického stavu žalobkyně. K údajně nové skutečnosti (výhrůžky, nucení k prostituci) žalovaný uvedl, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že tuto skutečnost mohla žalobkyně uvést již v předchozím řízení. Navíc zmiňované skutečnosti ohledně spáchaných vražd s ohledem na podstatné rozpory v jednotlivých výpovědích působí nevěrohodně a účelově stejně jako její vysvětlení, z jakého důvodu údajně novou skutečnost nesdělila v předchozím řízení. K možnosti vycestování žalobkyně Ministerstvo vnitra vypracovalo závazné stanovisko, navíc z obsahu předložených písemností je zřejmé, že žalobkyně žila ve městě Tiko, provincie Coconut, které leží na jihu země, členové hnutí Boko Haram však operují pouze na severu země. V případě návratu do země původu žalobkyni žádná vážná újma z důvodu, že je žena, nehrozí. Navíc žalovaný připomenul, že žalobkyně v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 7. 2014 výslovně sdělila, že „důvody jsou stejné jako jsem uváděla minule..“. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval materiály předloženými právní zástupkyní žalobkyně dne 18. 12. 2015. Neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnější pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 3. 7. 2014 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Konstatovala, že její rodiče zemřeli, stejně tak jako jejích 5 sester. O svém synovi a bratrovi nic neví. Svoji vlast opustila dne 12. 7. 2006 ze stejných důvodů, jak je uváděla v minulé žádosti, tedy strach z obřízky a strach ze smrti. Když její rodiče zemřeli, bylo s ní zacházeno jako s otrokyní. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že jsou stejné, jak uváděla v minulém řízení. Navíc osoba, která jí zařídila cestu do České republiky, po ní chce 75 000 USD. Tuto skutečnost v minulém řízení neuvedla, neboť byla vystrašená bála se, že ji zabijí. Zmíněná osoba ji naposledy kontaktovala v dubnu roku 2014. Dále uvedla, že její sestry spolu s matkou zemřely v dubnu roku 2013. Neví, proč tyto dvě sestry neuvedla v minulé žádosti o mezinárodní ochranu, zřejmě nepochopila otázku. Následně předložila žalobkyně dne 7. 8. 2014 žádost o provedení pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyni byla dne 6. 10. 2014 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti nikterak nevyužila, pouze do spisu dodala aktuální lékařskou zprávu. Dne 18. 12. 2015 předložila právní zástupkyně žalobkyně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Doplnila některé další informace o situaci v zemi původu týkající se jak bezpečnostní situace v Kamerunu obecně, tak

zejména postavení žen v této zemi. Dále z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 19. 7. 2006 podala žalobkyně v České republice první žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 16. 1. 2007 bylo o této žádosti rozhodnuto tak, že jí mezinárodní ochrana udělena nebyla. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 1. 2007.

Dále krajský soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl porovnání jednotlivých tvrzení žalobkyně uvedených v její první a následně i druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že v roce 2006 označila žalobkyně za důvod podání žádosti skutečnost, že jí hrozí provedení obřízky. Žalobkyně rovněž v této žádosti konstatovala, že její matka zemřela před 12 lety a nechce zemřít jako její 2 sestry. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně v obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a současně konstatoval, že v jednotlivých výpovědích existují rozpory, které žalobkyně věrohodně nevysvětlila. Současně uvedl, že existence osoby, která jí zařídila cestu do Evropy a která na ní požaduje částku ve výši 75 000 USD, jí byla objektivně známá již v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na námitky vyslovené v žalobě dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.

V ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je upravena nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nastává, pokud podal cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Toto ustanovení pak připustnost žádosti váže na posouzení toho, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a). Podle § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, pokud (písm. i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Jak již krajský soud výše uvedl, a jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí na str. 5 - 7, žalobkyně ve své poslední žádosti o azyl ze dne 3. 7. 2014 neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byla vystavena v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud proto uzavírá, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Kamerunu je správná. Soud tak nemohl shledat žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, a postup žalovaného, který vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuplatnění nových skutečností oproti žádosti dřívejší a následně z uvedeného důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, shledal patřičným a bezchybným.

Nynější žádost žalobkyně posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobkyně nebo situace v zemi původu. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 3 Azs 178/2016), dle níž „*Institut opakované žádosti neslouží k*

upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.“

Žalobkyně ve svých dvou žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděla, pokud jde o informace o jejich osobách blízkých, rozporné údaje a jednotlivé rozpory pak následně na výzvu správního orgánu nedokázala vysvětlit. Je rovněž zřejmé, že žalobkyně v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti jako v žádosti předchozí. Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že i další důvod uváděný v nově podané žádosti, tedy výhrůžky osoby, která jí zprostředkovala útěk z vlasti, mohla žalobkyně objektivně uvést ve své první žádosti. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného rovněž neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud přitom plně odkazuje na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě, neboť se s nimi plně ztotožňuje.

Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. ledna 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně